

Thời sự Hoa Kỳ
Chủ đề: Bình luận Chính trị
Tác giả: Vũ Linh

ĐẢNG DÂN CHỦ ĐA DẠNG HAY BÁT NHÁO?

Trước ngày bầu cử giữa mùa tháng 11 vừa qua, TTDC [*Truyền thông Dân chủ*] và đảng Dân Chủ rầm rộ quảng bá “*con thủy triều xanh*”, nghĩa là chiến thắng vĩ đại của đảng DC. Kết quả ngày bầu thật đưa đến tình trạng “*thủy triều nửa mùa*”, với phe DC đại thắng tại Hạ Viện thật, nhưng lại đại bại tại Thượng Viện là cơ quan có nhiều quyền hạn quan trọng hơn.

Chưa đầy một tháng sau khi các tân dân biểu tuyên thệ nhậm chức, ta thấy hình như con thủy triều xanh tại Hạ Viện thật ra cũng không phải màu xanh mà là... đủ màu như cầu vồng sau cơn mưa.

Trước hết, nói về vai trò của hai viện.

Bình tâm mà nhận định, chiến thắng của DC tại Hạ Viện không quan trọng bằng chiến thắng của CH tại Thượng Viện. Ít nhất vì hai lý do:

Thứ nhất, Thượng Viện phê chuẩn nhân viên nội các cũng như các thẩm phán, đặc biệt là thẩm phán Tối Cao Pháp Viện. Thượng Viện cũng phê duyệt các thỏa ước quốc tế lớn. Đây là những việc làm để lại dấu ấn cho cả thể hệ chứ không phải chuyện vài tháng, vài năm.

Thứ nhì, các thượng nghị sĩ được bầu với nhiệm kỳ 6 năm chứ không phải 2 năm như dân biểu. Nôm na ra, chiến thắng của DC tại Hạ Viện có thể biến mất ngay từ năm 2021, tức là chỉ hai năm nữa.

Nhưng nhìn kỹ lại thì... chẳng có thủy triều gì ráo và cũng chẳng có bên nào thắng hết. Quốc hội là “cơ quan” làm luật, mà luật muôn có thì phải cả Thượng lẫn Hạ Viện đồng thuận rồi tổng thống ký. Bây giờ hai đảng khác nhau hơn mặt trời với mặt trăng, mỗi đảng nắm một viện, bảo đảm sẽ chẳng có một luật quan trọng nào được ra đời trong hai năm tới. Chẳng bên nào thắng, chỉ có một bên thua đậm: đó là “bên”... dân Mỹ! Nhìn vào cuộc chiến ngân sách và đóng cửa Nhà nước thì biết.

Trở về câu chuyện thủy triều tại Hạ Viện, khi kẻ này viết đủ màu thì có nghĩa là khối tân dân biểu DC thật ra chẳng có gì có thể gọi là một khối thuần nhất màu xanh hết. Trái lại màu mè ô hợp hơn đĩa cơm chiên Dương Châu, xanh đỏ tím vàng...

Ngay từ một ngày sau bầu cử, đảng DC đã nhón nháo tranh giành cái chức chủ tịch Hạ Viện, khiến bà Nancy Pelosi, cựu chủ tịch khi đảng DC còn nắm đa số dưới thời TT Obama, phải đôn đáo chạy ngược xuôi, điều đình, trả giá, mua chuộc, đe dọa, vuốt ve... làm đủ trò để tìm hậu thuẫn cho việc tái đắc cử chủ tịch của bà. Kết quả bà cũng qua lọt, nhưng với khoảng 15 dân biểu DC bảo thủ của các tiểu bang miền Nam chống đối, không bỏ phiếu cho bà. Thông điệp cho bà Pelosi: khối dân biểu bảo thủ gọi là “Blue Dogs” này chưa chắc sẽ biểu quyết theo chỉ thị của đảng DC trong tương lai đâu, nếu bà Pelosi đi quá xa về phía tả.

Chuyện đi quá xa về phía tả là chuyện đang thực sự xảy ra trong khối DC tại Hạ Viện. Mà ảnh hưởng thiên tả mới này không phải từ cụ khủng long xã nghĩa Bernie Sanders ra, mà là từ các tân dân biểu mới, thiên tả cực đoan còn hơn cụ Sanders. Đây là những dân biểu rất trẻ, ra đời trong khoảng thời gian Liên Bang Sô Viết đang hay đã bị xóa khỏi bản đồ thế giới nên chẳng biết mô tê gì về xã hội chủ nghĩa hay cộng sản chủ nghĩa ngoài việc nghe nói đây là thế giới của đại đồng, nơi mà tất cả mọi người đều bình đẳng và tất cả mọi thứ đều... miễn phí hết. Đặc điểm chung hiển nhiên nhất của đám dân biểu trẻ cùng với đám cử tri trẻ bầu cho họ là tất cả đều chưa bao giờ học hay đọc lịch sử thế giới, chưa bao giờ biết xã hội chủ nghĩa hay cộng sản chủ nghĩa áp dụng vào cuộc sống thực tế như thế nào.

Trong vấn nạn di dân nóng bỏng hiện nay, quan điểm của khối trẻ thiên tả này rõ nét và giản dị nhất: ân xá tất cả di dân lậu, mở toang cửa biên giới và giải tán cơ quan ICE, Immigration Customs and Enforcement, là cơ quan kiểm soát di trú.

Tiêu biểu nhất trong đám dân biểu trẻ cực đoan này dĩ nhiên là cô Alexandria Ocasio-Cortez, đắc cử dân biểu tại New York khi vị tiền nhiệm của cô coi thường cô này, không thèm đi vận động tranh cử chống cô, để rồi bị ngã ngựa hoàn toàn bất ngờ.

Chương trình kinh bang tế thế của cô Ocasio-Cortez rất giản dị: tất cả học sinh, sinh viên đi học miễn phí, tất cả chi phí y tế của cả nước cũng miễn phí, tất cả dân thất nghiệp lãnh tiền thất nghiệp vô hạn định, tất cả ông già bà lão lãnh tiền già vô điều kiện, miễn thuế... “Tất cả” ở đây bao gồm cả di dân lậu luôn, không được kỳ thị họ.

Vài chuyên gia ăn không ngồi rồi, không có chuyện gì khác để làm, nên lần thân ngồi tính nhẩm và khám phá ra chương trình của cô dân biểu này sẽ tốn khoảng 40-50,000 tỷ đô một năm. Để quý độc giả có một khái niệm cụ thể: ngân sách của nước Mỹ hiện nay là hơn 4,000 tỷ, chưa tới một phần mười số tiền cô Ocasio-Cortez muốn tặng thiên hạ. Một cách nhìn nữa: TT Trump xin 5 tỷ để xây tường biên giới Mễ, coi như cô Ocasio-Cortez dự tính chi xài 10,000 đô và ông Trump chỉ xin có đúng 1 đô trong đó để xây tường bảo vệ biên giới mà phe DC hiện nay không cho.

Tiền đâu ra? Chuyện nhỏ: đánh thuế các đại gia, lấy tới 70% lợi tức của họ, và... quốc hữu hóa ngành ngân hàng. Có hai vấn đề lớn với đề nghị thuế của cô này:

1. Nếu các đại gia này ngu xuẩn hết, ngoan ngoãn đóng góp hết 70% lợi tức của mình cho IRS, thì họ đã chẳng bao giờ thành đại gia, và

2. Cho dù họ đóng thuế đầy đủ, không trốn thuế, chỉ sau một-hai năm là họ hết còn là đại gia, khi đó cô Ocasio-Cortez thu thuế của ai?

Còn đề nghị quốc hữu hoá ngân hàng để thu tóm tiền thiên hạ và tự do in tiền mới thì xin miễn bàn thêm.

Cô gái cựu chuyên gia... pha rượu (bartender) chắc trước đây đã nếm rượu quá nhiều nên đầu óc có vấn đề. Cô cũng là người trước đây giải thích “dưới thời TT Trump, tỷ lệ thất nghiệp thấp vì đã có quá nhiều người làm hai jobs”! Không ai hiểu cô Ocasio-Cortez tính toán như thế nào, chỉ biết cô tân dân biểu này hiểu kinh tế không hơn gì kẻ này hiểu kỹ thuật mổ óc.

Đám tân dân biểu chẳng những đầy những người ù ù cạc cạc như cô Ocasio Cortez, mà còn có cả đám trước đây hình như làm nghề chửi mướn.

Dân Mỹ gốc Ả-rập Palestine, là vùng đất Trung Đông đang có xung đột Ả-rập – Do Thái, hân hoan ăn mừng lần đầu tiên một cô Mỹ trẻ gốc Palestine, cô Tlaib được bầu làm dân biểu. Lần đầu tiên dân Palestine có tiếng nói trong Hạ Viện Liên Bang Mỹ, không hãnh diện sao được? Thế nhưng tiếng nói đó đã nổi lên trong... giông bão khi cô Rashida Tlaib trong bài diễn văn đầu tiên tại Hạ Viện, lớn tiếng đòi “đàn hặc tên... motherfucker” Trump (Diễn Đàn này không dám dịch chữ này, quý độc giả hiểu kỳ có thể tự tra tự điển!). Lần đầu tiên trong lịch sử quốc hội Mỹ có đại diện của dân Mỹ gốc Palestine, cũng là lần đầu tiên danh từ “**motherfucker**” được long trọng cho vào ngôn ngữ Hạ Viện Mỹ.

Khỏi dân biểu DC cũng vẫn bị ám ảnh nặng bởi bệnh Dị Ứng Trump. Ông dân biểu Cali (dĩ nhiên!), Brad Sherman mới tái đắc cử, ngay ngày đầu đã đệ nạp dự luật đàn hặc TT Trump về tội “cản trở công lý khi sa thải giám đốc FBI James Comey khi ông này đang

điều tra về vụ ông Trump thông đồng với Nga”. Đây là việc công tố Mueller đã điều tra từ cả hai năm nay mà vẫn chưa ai thấy báo cáo gì, nhưng ông Sherman đã mau mắn vác cái cây đặt trước con trâu, đòi đàn hặc TT Trump ngay.

Chỉ khiến bà tân chủ tịch Pelosi bối rối cải chính “job của tôi không phải là đi đàn hặc tổng thống”.

Nói tóm lại, khối DC trong Hạ Viện bây giờ rất “đa dạng”. Già và dày kinh nghiệm đầu đá như cụ khủng long Pelosi, trẻ nhưng háu đá như cô Tlaib; bảo thủ như khối dân biểu “Blue Dogs” của các tiểu bang miền Nam cho đến cực tả như cô Ocasio-Cortez; cũng không thiếu gì các ông bà Hồi giáo là tôn giáo thời thượng mới của Mỹ hiện nay, bên cạnh các ông bà công giáo, tin lành, mormons, vô thần...

Chính trị Mỹ thật vô cùng... hào hứng. Bên CH thì TT Trump vật lộn với mấy ông bà CH trong nhóm chống Trump đến cùng #NeverTrump. Bên DC thì bà Pelosi bị khối dân biểu miền Nam chống đến cùng trong khi bà phải chạy xuôi chạy ngược lồi mấy con cừu đi lạc lung tung về lại. Nhìn lại “quốc hội đại tài” của ta, hình chụp nào cũng thấy một nửa số dân biểu hiện diện đang... ngáy, thấy cụ tổng Trọng khỏe hơn nhiều!

Bức tranh “đa dạng” của đảng DC được thể hiện rõ nét nhất trong cuộc chạy đua vào Tòa Bạch Ốc.

Tuy còn hai năm mới bầu, nhưng cho đến nay, hai tuần sau khi quốc hội mới tuyên thệ nhậm chức, đã có 4 người chính thức ghi danh tham dự cuộc chạy đua marathon này rồi: hai bà thượng nghị sĩ thiên tả Elizabeth Warren của Massachusetts (ghế của cố TNS Ted Kennedy trước đây) và Kirsten Gillibrand của New York (ghế của bà TNS Hillary trước đây); ông cựu thị trưởng San Antonio (Texas) với cái tên mà nhiều dân Cuba ở Miami nghe thấy đã run lấy bầy, Julian Castro; và một bà dân biểu Hawaii mà tên tuổi nổi bật trên đúng một hòn đảo lớn bằng chiếc xe Toyota minivan, bà Tulsi Gabbard.

Quý vị độc giả ủng hộ đảng DC khoan lo lắng. Đó chỉ là danh sách sơ khởi của vài con thiêu thân đầu tiên thôi. Các chuyên gia tính nhẩm sẽ có từ hai đến ba chục ứng cử viên của đảng DC tranh nhau đúng một cái chức vô địch DC để có dịp lên thượng đài cùng võ sĩ Trump mà họ đều yên chí sẽ thảm bại trước bất cứ ứng cử viên DC nào. Quý vị sẽ tha hồ lựa chọn, nhiều món hơn ăn buffet cơm Tàu. Trận đấu trong khoảng một năm rưỡi nữa trong đảng DC sẽ thực sự hết sức gay cấn và hấp dẫn, hơn xa tất cả các cuộc chạy đua vào Tòa Bạch Ốc trong lịch sử Mỹ.

Ngoài cụ bà Warren ra, sẽ còn ít nhất hai ba con khủng long chính trị là các cụ Bernie Sanders và Joe Biden. Chưa kể cụ bà Hillary cũng đang bận vấn kế thầy tướng số xem tướng của mình có thể là tướng đại hoàng đế như Võ Tắc Thiên không. Tin buồn cho các cụ: theo thăm dò của Rasmussen, ba phần tư dân Mỹ muốn thấy những bộ mặt mới.

Điều phiến toái hơn nữa cho các cụ là TT Obama đi gặp một ngôi sao trẻ mới nổi của DC, Beto O'Rourke, sau đó tuyên bố đảng DC đang bị khủng hoảng lãnh đạo và cần có "new blood" –máu mới–. Một gáo nước lạnh dội lên đầu các cụ khủng long quá tuổi hưu từ gần hai thập niên rồi mà vẫn còn hám danh, cố bám víu vào hy vọng lên ngôi cử đỉnh.

Anh "máu mới" Beto O'Rourke trước đây là dân biểu Texas, hết nhiệm kỳ, ra tranh cử thượng nghị sĩ chống ông Ted Cruz, nhưng thất bại mặc dù đảng DC đổ cả chục triệu đô vào cuộc vận động của ông này. Dù thất bại, nhưng ông Beto vẫn được đảng DC và nhất là TTDC bơm hóa chất Tàu vào người, biến ông này thành một vĩ nhân khổng lồ, tung hô như một Kennedy tái sinh hay một Obama da trắng. Ông này có đặc điểm nói chuyện ứng khẩu khá hay, nhưng hơi nhiều ngôn từ "băng đảng" như sh...t, f...k, nhưng lại được TTDC ca tụng như là một chính khách gần với dân, sử dụng ngôn ngữ của người dân thường. Trước đây, TTDC lên cơn sóc nặng sỉ vả TT Trump khi ông này nói "shithole", bây giờ lại ca tụng ông Beto. Ai giải thích được, xin cho ý kiến.

Anh Beto cũng là người có "sáng kiến" đặt câu hỏi tại sao nước Mỹ vẫn phải chăm chỉ phục tùng các nguyên tắc chỉ đạo của các cha già lập quốc, đã được viết vào cái gọi là Hiến Pháp từ hơn 250 năm trước. Câu hỏi cho anh Beto: xé Hiến Pháp thì anh ra tranh cử tổng thống dựa trên cái gì?

Sau lưng các cụ khủng long này là hơn hai tá chính khách, mới cũ đều có, già trẻ, nam nữ, đủ màu như trắng đen nâu [tuy chưa có vàng], chưa nổi tiếng hay hết nổi tiếng, đang còn job hay đã về hưu nhưng ở nhà buồn quá, rất giàu có thừa tiền vung ra mua danh hay chưa có tiền nhảy ra để hy vọng mai này bán hồi ký thành triệu phú như hai ông Clinton và Obama... Xin miễn thứ cho kẻ này không đủ chỗ trên diễn đàn để liệt kê hết danh sách nhóm người này.

Tóm lại là đủ loại người. Nhưng tất cả đều mang một mẫu số chung, gồm ba điểm:

1. Bị bệnh dị ứng Trump rất nặng,
2. Thiên tả nặng không kém, và
3. Có tham vọng nặng hơn nữa và đều ước mơ làm một Obama thứ hai, nhảy vọt từ nhân viên tổ chức khu phố vào Nhà Trắng trong nháy mắt.

Điểm nổi bật của mùa tranh cử tổng thống lần này là sự hiện diện đông đảo của "thế hệ chính trị gia mới" của Mỹ; phụ nữ và dân da màu. Trong 4 người đầu tiên ghi danh, có 3 bà và một ông da nâu gốc Mễ. Trong xã hội Mỹ, người ta thường nói thứ nhất trẻ con, thứ nhì đàn bà, thứ ba chó mèo, thứ tư mới đến các ông. Trong chính trị Mỹ hiện nay, thứ nhất đàn bà, thứ nhì da màu, thứ ba di dân lậu, thứ tư mới đến các ông da trắng. Trong số những người chưa lên tiếng chính thức nhưng đáng ghi nhận thì có 2 bà tương đối trẻ, đều là thượng nghị sĩ: các bà Kamala Harris (da đen) từ Cali và Amy Klobuchar của

Minnesota. Và 3 ông da đen: Cory Booker của New Jersey, Eric Holder cựu bộ trưởng Tư Pháp của TT Obama, Deval Patrick cựu thống đốc Massachusetts.

Dù sao cũng phải công nhận bà Hillary và ông Obama đã có công rất lớn là phá vỡ bức tường cản phụ nữ và dân da màu nhảy vào vòng lãnh đạo đại cường Cờ Hoa này. Những ngôi sao mới sẽ là những nhà lãnh đạo giỏi hay không là chuyện khác.

Sự hiện diện mạnh mẽ của phụ nữ và dân da màu trong hàng ngũ các tay đua DC cho thấy đảng này hiện nay đang chú tâm triệt để vào khối cử tri thiểu số như phụ nữ và dân da màu, từ da đen đến da nâu, trong khi có vẻ như đã bỏ cuộc, không còn hy vọng vào đám dân da trắng trung lưu và lao động nữa.

Thành tích kinh tế của TT Trump, với việc tạo công ăn việc làm vững chắc cho cả triệu dân trung lưu và lao động, hiển nhiên đã triệt tiêu mọi hy vọng kéo hai khối cử tri này về lại đảng DC. Họ không thấy có lý do gì bầu lại cho các ông bà DC là những tác giả của một nền kinh tế rùa bò thời Obama, là thời đại huy hoàng của các kỷ lục về số người lãnh tiền thất nghiệp, số người lãnh trợ cấp, số người lãnh phiếu thực phẩm, số người có Medicaid.

Đa dạng thì có thật, tốt hay không thì chưa biết. Chỉ biết chưa chi đã có đám đá nội bộ rồi.

Cụ Joe Lieberman, cựu thượng nghị sĩ, cựu ứng viên phó tổng thống của ông Al Gore, công khai chê cô Ocasio-Cortez quá non choẹt (cô này mới 29 tuổi), thiên tả quá cực đoan, không phải là “trương lai của đảng DC”, và đang nhắc nhở cho thiên hạ biết đảng DC là đảng của sưu cao thuế nặng và chi tiêu vung vít. Lão đồng chí Harry Reid, cựu lãnh tụ DC tại Thượng Viện cũng đã cảnh giác cô Ocasio-Cortez là tăng thuế lên tới 70% là chuyện vớ vẩn không bao giờ dân Mỹ chấp nhận.

Các lãnh tụ của đảng DC, đặc biệt là bà Pelosi, đang kín đáo lôi cô Ocasio-Cortez vào hậu trường, kêu cô bớt khoe hàm răng của cô đi.

Tại Hawaii, bà Gabbard cũng đã mở ngay cuộc nội chiến với bà đồng chí Mazie Hirono, là bà thượng nghị sĩ Hawaii đã từng tìm cách chơi nổi khi đánh thăm phán Kavanaugh thẳng cánh cò trong cuộc điều trần trước Thượng Viện lần thứ hai của ông Kavanaugh. Bà Hirono sau đó cũng đã cùng với bà TNS Kamala Harris cản không cho phê chuẩn một thăm phán liên bang do TT Trump đề cử vì “cái tội” đã là thành viên của một hội đoàn công giáo. Bà Gabbard chỉ trích bà Hirono đã quá khắt khe không tôn trọng tự do tín ngưỡng, trong khi bà Hirono đả lại bà Gabbard quá yếu ớt. Bà Hirono không có ý định ra tranh cử tổng thống, vậy mà vẫn bị bà đồng chí Gabbard đánh, chỉ vì bà Gabbard muốn chơi nổi hơn. Chính trị Mỹ là vậy, đồng chí là một chuyện, đánh nhau vẫn đánh nhau.

Ông Howard Dean, cựu chủ tịch Ủy Ban Quốc Gia của đảng DC đã phạng “trong tất cả các chuẩn ứng viên, bà Gabbard là người duy nhất không đủ khả năng và tư cách làm tổng thống, vì bà này trước đây đã rất thân thiện với TT Assad của Syria (đã qua tận Syria gặp ông ta) và bà cũng đã từng chống dân đồng tính rất mạnh (bà đã từng tuyên bố đảng DC phải là đại diện cho tuyệt đại đa số dân bình thường, chứ không thể là đại diện cho một nhóm đồng tính).” Chưa gì thì gia cang đã xào xáo nặng rồi.

Trong phong trào nhảy rào qua phía thiên tả cực đoan của cả đảng DC, phải nói vô địch là tân “tổng thống của Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa California”, ông Gavin Newsom. Ông Newsom đồng dục tuyên bố Cali sẽ là tiểu bang an toàn –sanctuary state– cho tất cả những di dân lậu nào muốn an toàn. Cũng sẽ là tiểu bang cung cấp bảo hiểm và dịch vụ y tế miễn phí cho tất cả di dân lậu luôn. Trên cõi đời ô trọc này, nhất là trong cái thành đồng tư bản Mỹ này, chẳng có gì miễn phí hết các cụ ơi. Ông Newsom nói dóc thôi. Chi phí y tế miễn phí cho di dân lậu thật ra sẽ được các công dân hợp pháp như quý cụ và con cháu quý cụ ề cỗ ra đóng thêm thuế để Nhà Nước Cali có tiền chi trả đó, các cụ ạ.

Câu hỏi không có câu trả lời: ông Newsom sẽ moi tiền ở đâu ra chi trả cho những lời thề non hẹn biển của ông ta, khi tiểu bang Cali đã và đang gặp khó khăn tài chánh lớn, cho dù Cali đã là tiểu bang với nhiều loại thuế nhất nước và với thuế suất cũng cao nhất nước rồi. Không cần biết, ông Newsom cứ hứa và vẫn có người bầu cho ông ta.

Một mặt, bánh vẽ lúc nào cũng thấy rất ngon, vẫn có người thích ăn. Nhiều người ăn bánh vẽ của TT Obama trong 8 năm liền, nhưng ăn bánh vẽ thì không bao giờ no được nên vẫn cứ muốn ăn nữa, ăn hoài. Mặt khác, xin quý vị chuẩn bị túi tiền, tân tổng thống CHXHCN Cali sẽ tìm đủ cách moi tiền thuế của quý vị trong vài năm tới.

Vũ Linh

Nguồn: Internet eMail by MD Tín Võ chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, January 20, 2019
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*